

“На Светата Троица ви оставям – сега и навеки”
св. Патриарх Евтимий

ЕВТИМИЕВ ЕНОРИЙСКИ ЛИСТ

ИЗДАНИЕ НА БЪЛГАРСКАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКОВНА ОБЩИНА “СВ. ПАТРИАРХ ЕВТИМИЙ ТЪРНОВСКИ”

Септември-октомври 2018 г.

ПАРИЖ

ВЕЧНА ПАМЕТ ЗА ГОЛЕМИЯ НИ ХУДОЖНИК НИКОЛА МАНЕВ (1940-2018)!

„Манастир“ 2014 г.

ПОД ЗАКРИЛАТА НА РИЛСКИЯ ЧУДОТВОРЕЦ

Като се вдигнаха пак оттам и като изминаха нещо около половина пъприце от това място, ето че изведнъж бяха посрецинати с икони и хоругви от братята, които бяха останали в манастира, в местността, наричана Върбица, по-долу от сливането на двете големи реки – споменатата вече Рила и така наречената Илийна. И като се събра там заедно манастирското братство, запяха божествени песни, целуваха светеца, целуваха се и един друг взаимно. Оттам всички вкупом отидоха в манастира, внесоха светеца в църквата и с големи почести и псалмопения го положиха на мястото, което беше предварително приготвено за него в нея, в 6977 (1469) година, индикт втори, 30 юни. (И до днес от неговите честни мощи, които почиват там, извира вечнотекущият поток на безвъзмездното изцеление на онези, които с топла вяра прибегват към тях).

Владислав Граматик – из „Рилска повест...“

Така след повече от пет века странстване (в Средец, Унгария и Търново) честното тяло на чудотвореца – закрилник на българския народ отново намира покой в създадената от него обител. През 2019 г. ще се навършат 550 години от възвръщането на мощите на свети Йоан Рилски от Търновград в Рила планина. Това тържествено събитие в първия век от османското владичество е паметно за българската духовна история. Книжовникът Владислав Граматик го е увековечил в летопис, която е добавил към Евтимиевото житие на рилския пустинник. След падането на Българското царство под османска власт запустяла и Рилската света обител. През 15 в. тя била възродена от трима братя: Йоасаф, Давид и Теофан. Научили от очевидци, че мощите на св. Йоан се намират в Търновград, те получили от турските власти разрешение за пренасянето им в манастира благодарение на посредничеството на султанската майка Мария (Бранкович), дъщеря на сръбския деспот Георги. Пътят, по който е минало литийното шествие, описано от Владислав Граматик, е предмет на изследвания на учени медиевисти, които търсят следите от този свещен поход в народната памет, отразена в предания, съживени манастири, наименования или засилен местен култ към светеца. Оттогава Рилската обител възпоменава събитието на 1 юли, деня след посрещането на мощите на нейния първи игумен и закрилник.

От десетина години насам едно съвременно шествие възпоменава това историческо събитие: поклонническият път „Рилски чудотворец“. Всяко лято в дните преди празника Преображение Господне българи от цялата страна и извън нея се включват в този шестдневен поход, преминавайки през предполагаемите места от маршрута на някогашното литийно шествие и прекосявайки няколко от най-красивите български планини, за да стигнат до светинята в сърцето на Рила и се поклонят пред мощите на великия пустинник и чудотворец. За участниците походът е „молитва в движение“, пречистващо духовно преживяване, както свидетелства следващият разказ на нашия енориаш Ивайло Ганчев.

СПОМЕНИ ОТ ЕДНО ПОКЛОНЕНИЕ

Ивайло Ганчев

Затрупан от ежедневната суета на големия град, понякога ми е доста трудно да съчетавам духовния и светския живот. Нужен ми е момент в годината, в който да се отдам на духовното измерение на живота и да се отдалеча малко поне от суетата и тревогите на света. Когато научих за поклонническият път „Рилски чудотворец“, почувствах, че точно това търся отдавна - един духовен оазис над градската пустиня.

След божествена Литургия и водосвет тръгваме от столичния храм „Св. София“ към отправната точка – крайната спирка на трамвай № 5 в полите на Витоша. Още с първите стъпки в подножието на планината усещаме, че следващите 5 дена ще бъдат усилни. По пътя молитвата сама идва на уста, красотата на планината ни укрепва.

Първата спирка е на хижа „Планинарска песен“. Предвиден е момент за запознанства: хора, дошли отвсякъде, на всякаква възраст (от 8 до 75 г.). Повечето тръгнаха с упование в св. Йоан и в Господ, да споделят молитвения път към обителта на закрилника на България. В съседния параклис отслужваме акатист на св. Йоан. Части от него четем всяка сутрин и вечер, заедно с тропарите, и така походът се превръща в истинско поклонение. След акатиста и вечерята се оттегляме в палатките, за да съберем сили за следващия ден. Организаторите са предупредили да се приготви постна вечеря за поклонниците на всички места, където ще спрем.

На втория ден прекосяваме Витоша. Както опитните планинари знаят, качването е трудно, но слизането е по-трудно. Докато се спускаме по южния склон, пред нас се разкрива красива гледка: полето, Верила, а зад тях величествената Рила, в чието сърце е скътана крайната ни дестинация – Рилският манастир. Докато вървим, завързваме спонтанно разговор. Дали защото сме сред природата или заради непрестанния зов за закрилата на св. Йоан, изпитвам чиста радост от общуването, от докосването до духовния опит на другия.

Почти по тъмно пристигахме в Ярлово. Настаняваме се в двора на селската църква, в приповдигнато настроение стягаме палатките. През всички села, през които минаваме, ни очароват спретнатите църкви, различни по големина, но винаги красиво изписани, чисти, подредени. След акатиста и няколко порции вкусен фасул, който доброволци от селото са приготвили специално за поклонниците, всеки се оттегля на почивка. Някои остават да нощуват в самия храм.

Третият преход е най-дълъг и уморителен. Пресичаме Верила. Самата планина не е висока, но яркото слънце и дължината на прехода затрудняват задачата. Въпреки всичко нашият водач, бай Боре (74-годишен планинар и бивш алпинист, когото Бог призова при Себе си тази пролет) ни провожда през най-кратките и хладни пътеки. Истинско богатство е да се слушат неговите истории за местностите, които пресичаме. Научаваме за изчезнали села, за вододела между Северна и Южна България, за древния път на коприната и много други неща.

Пристигаме в село Белчин привечер. Не се бавим много, защото предстои около 1 км изкачване до Цари Мали град. Там на широката поляна домакините отново ни посрещат с два големи казана с бобена чорба. Бързо лумва огън, който разпалва доброто настроение и атмосферата на вечерта.

Предпоследният етап е особено живописен: пресичаме предните склонове на Рила и навлизаме в самата планина. Прекосяваме Клисура. Посрещачите ни черпят с чуден чай, освежаващ и естествено сладък заради билката лазаркиня. Случи ми се на няколко пъти да нося хоругва. Вдигнеш ли хоругвата, сякаш нови сили се придават и не усещаш изобщо допълнителния товар.

Пред последния етап въодушевлението расте. След лека закуска потегляме към Рилските езера. На Бъбрека извършваме водосвет, начерпваме от бистрата вода, кой в каквото има и продължаваме. Не секват молитвите, тропарите на св. Йоан, на Преображение, на Успение Богородично, изпитваме радост дори в умората, омаяни от красотата наоколо и от предстоящата духовна среща. Наистина е трудно да се опише величието на Рила планина. С всяка крачка, зад всяко възвишение се разкриват пропасти, хълмове, склонове, долини... Псалом 103 става съвсем реален. Прекосявайки планината, виждам непознати растения, всички гадинки изглеждат по-различни. На едно място срещаме дори стадо полудиви коне. Те не се боят от хората и не отказват някоя и друга бисквитка. Постепенно се спускаме, навлизаме в борова горичка и не след дълго съзираме и първите посрещачи от манастира. Чакат ни с вода, хляб и сол, разнасят се песнопения, тропари, химни, сърцата ни са препълнени с благоговение. „Сякаш някаква вълна мина покрай нас“ - споделя после с мен една от посрещачките. Влизаме в храма, за да се поклоним пред мощите и вземем благословение от св. Йоан. След това прочитаме отново акатиста. Няма как да се изразят тези чувства на благодарност, радост, умиление и смирение.

Вечерта можем с изповед да се приготвим за утрешния празник, преди да се приберем по спалните. Все пак се радвам да преоткрия няколко удобства – душ, легло.

На другия ден ставам рано и отивам към храма, който постепенно се пълни с поклонници, дошли от близо и далеч. На единия клир пеят семинаристи и псалти, участвали в поклонението, на другия - монасите от обителта. Неописуеми са красотата на службата, песнопенията, радостта в сърцата, озарила и лицата на хората. Слава Богу и за най-големия дар – Причастието с тялото и кръвта Христови.

След службата хапваме по една рибена чорба, приготвена от братята на манастира и тръгваме към скалата на св. Йоан - крайната точка на поклонението. Тук според преданието светецът е извършил чутовния си стълпнически подвиг. В сърцето ми се запечатват думите на доц. Павел Павлов, един от основните организатори: „Нямаме вече къде да ходим, негови сме (на св. Йоан)“. Дано Бог пак даде да се съберем още по-многобройни, за да вкусим от духовната радост, да вървим и се молим под опеката на св. Йоан. Слава на твоята милост, Господи, за всички добрини, които получаваме незаслужено. Дивен си в Твоите светии. Отче св. Йоане, моли Бога за нас.

IN MEMORIAM †

На 4 юли т.г. си отиде от света Франсоаз Волц – дългогодишна неуморна движеща сила в живота на българската диаспора във Франция. Създател на асоциацията „България-Франция“ и на едноименната електронна страница - един от първите портали с информация за България на френски език. Нека я запомним с всеотдайността за българската общност в Париж и с подкрепата за устройването на храма ни. Бог да я прости!

ПРОГРАМА НА ПРЕДСТОЯЩИТЕ БОГОСЛУЖЕНИЯ

Храмът е отворен от 9:00 ч. всеки неделен ден и в посочените празнични дни.

Утринното богослужение започва от 9:30/10:00 ч. , а св. Литургия - от 10:30 ч.

Възможност за изповед: до началото на литургията.

Октомври 2018

07.10. – 3 Неделя след Нед. подир Въздвижение. След службата - *Неделно училище.*

13.10. – *Поклонническо пътуване до Покрова на св. Богородица в Шартр (повече информация ще намерите в храма и на интернет страницата на енорията).*

14.10. – 3 Неделя след Нед. подир Въздвижение. *Катехизис за възрастни.*

19.10 – Петък – Св. Йоан Рилски Чудотворец.

21.10. – 6 Неделя след Нед. подир Въздвижение.

28.10. – 7 Неделя след Нед. подир Въздвижение. В този неделен ден ще отпразнуваме паметта на св. вмчк. Димитър Мироточиви (26.10).

Адрес: 1, rue de la Croix Moreau, 18ème Paris M°12 (Porte de la Chapelle) Контакти: Архим. Емилиян Боцановски: тел. – 06 68 83 44 40; Свещ. Иван Карагеогиев: тел.- 06 51 15 49 70, karageorgievich@gmail.com; Мариус Устабашиев (председател): тел – 06 30 56 58 67, ustabashiev@hotmail.fr; Юлия Талева (редактор): тел. 06 29 45 60 92, julia.taleva@gmail.com
Интернет страница: <http://www.paroissebg.fr>; Фейсбук: Paroisse Orthodoxe Bulgare